

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/237/2021
Identifikačné číslo spisu:	8409206888
Dátum vydania rozhodnutia:	23.08.2023
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:8409206888.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členov senátu JUDr. Martina Vladíka a JUDr. Eriky Šobichovej, v spore žalobcu: Slovenská kancelária poisťovateľov, Bratislava, Bajkalská 19B, IČO: 36 062 235, proti žalovaným: 1/ P. Q., narodený XX. F. XXXX, B., E.D. Z. XXX/XX, 2/ T. Z., narodený XX. P. XXXX, L. V., L. V. XXX, v zastúpení Michal Mrva - advokátska kancelária, s.r.o., Bratislava, Trenčianska 38, IČO: 50 145 860, o zaplatenie 8.296,66 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Kežmarok pod sp. zn. 8C/148/2009, o dovolaní žalovaného 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 29. septembra 2020, č. k. 17Co/59/2019-521, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Kežmarok (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 8C/148/2009-434 z 31. októbra 2018 (v poradí tretím) žalobu voči žalovanému 2/ zamietol, priznal žalovanému 2/ voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% a žalobu voči žalovanému 1/ vylúčil na samostatné konanie.

1.1. Žalobca sa od žalovaných 1/ a 2/ žalobou domáhal zaplatenia sumy 8.296,66 eura s prísl. a náhrady trov konania z titulu ich zodpovednosti za škodu spôsobenú dopravnou nehodou, ktorú spôsobil žalovaný 2/ ako vodič vozidla značky CITROEN, EČV: X. XXX T. (ďalej len „motorové vozidlo“). Keďže motorové vozidlo nemalo v čase dopravnej nehody uzavreté poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, žalobca uhradil poškodeným škodu z poistného garančného fondu. Na základe uvedeného žalobca uplatňoval voči žalovanému 1/ ako prevádzkovateľovi motorového vozidla podľa § 427 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) a voči žalovanému 2/ ako vodičovi motorového vozidla podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka regres.

1.2. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že ku dňu dopravnej nehody, ktorú spôsobil žalovaný 2/ ako vodič, motorové vozidlo nebolo poistené povinným zmluvným poistením zodpovednosti

za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, preto žalobca podľa ust. § 24 ods. 2 písm. b) zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 381/2001 Z. z.“) poskytol z garančného fondu poškodeným osobám poistné plnenie v celkovej výške 8.296,66 eura. Podľa osvedčenia o evidencii vozidla, držiteľom motorového vozidla, ktorým bola spôsobená dopravná nehoda bol vždy žalovaný 1/. Rozsudkom Okresného súdu Trnava č. k. 1T/113/2008-381 z 8. februára 2011 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6To/21/2011 z 16. februára 2012, právoplatným 16. februára 2012 bol žalovaný v 2/ uznaný vinným za prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov v súvislosti s dopravnou nehodou motorového vozidla, v nadväznosti na ktorú si žalobca uplatnil voči obom žalovaným regres vo výške 8.296,66 eura.

1.3. Súd prvej inštancie vec posúdil podľa § 427 ods. 1 a § 822 Občianskeho zákonníka, ďalej vychádzal zo zákona č. 381/2001 Z. z., a to z ust. § 2 písm. e), f), § 12 ods. 1 písm. f), § 12 ods. 2, § 24 ods. 2 písm. b), § 24 ods. 7. Dospel k záveru, že nárok žalobcu na zaplatenie regresu je voči žalovanému 2/ nedôvodný pre nedostatok jeho pasívnej vecnej legitímácie. Podľa súdu prvej inštancie poskytnutie plnenia je regres s poukazom na § 24 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. a je ho povinná uhradiť tá osoba, ktorá napriek zákonnej povinnosti neuzatvorila s poisťovňou povinné zmluvné poistenie k motorovému vozidlu, z ktorého vznikla škoda v prejednávanej veci. Žalovaný 2/ ako vodič motorového vozidla nie je osobou, ktorá by mala povinnosť uzatvoriť s poisťovňou povinné zmluvné poistenie motorového vozidla, preto žalovaný 2/ nemá dostatok pasívnej vecnej legitímácie v tomto spore. Keďže voči žalovanému 2/ neexistuje žiaden dôvod pre jeho zodpovednosť, súd prvej inštancie žalobu zamietol. S poukazom na § 166 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) žalobu voči žalovanému 1/ vylúčil na samostatné konanie.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) v záhlaví označeným rozsudkom v spojení s opravným uznesením z 23. septembra 2021, č. k. 17Co/59/2019-583, odvolanie voči výroku o vylúčení žaloby voči žalobcovi 1/ na samostatné konanie odmietol, zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v zamietavom výroku voči žalovanému 2/ a vo výroku o trovách konania medzi žalobcom a žalovaným 2/ tak, že žalovanému 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.764,66 eura s 4 % ročným úrokom z omeškania od 7. augusta 2009 do zaplatenia, sumu 387,56 eura s 4 % ročným úrokom z omeškania od 1. decembra 2009 do zaplatenia, sumu 100,- eur s 4 % ročným úrokom z omeškania od 1. decembra 2009 do zaplatenia, sumu 1.188,94 eura s 4 % ročným úrokom z omeškania od 1. decembra 2009 do zaplatenia, sumu 1.855,- eur s 4 % ročným úrokom z omeškania od 26. decembra 2009 do zaplatenia, všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti voči žalovanému 2/ rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi priznal voči žalovanému 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 99 % s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

2.1. Odvolací súd po zistení, že súd prvej inštancie o vylúčení nároku žalobcu voči žalovanému 1/ nezačal konať, zopakoval dokazovanie v nevyhnutnom rozsahu a konštatoval nesprávnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie vo vzťahu k zodpovednosti žalovaného 2/. Odvolanie voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie o vylúčení nároku na samostatné konanie s poukazom na jeho neprípustnosť podľa § 355 ods. 2 CSP, § 357 CSP a § 386 písm. c) CSP odmietol. V nadväznosti na návrh žalovaného 2/, aby odvolací súd rozhodol rozsudkom pre zmeškanie žalobcu podľa § 278 a nasl. CSP odvolací súd uviedol, že tento postup nie je dôvodný pre konanie o odvolaní. S poukazom na ustálenú judikatúru (rozhodnutie sp. zn. 1Obdo/26/2015 z 16. februára 2016, uverejnené v Zbierke stanovísk NS a súdov SR č. 7/2017 - Rozhodnutie č. 54, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/190/2014 z 24. júna 2015, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/54/2009 z 31. augusta 2010) uviedol, že v súdenom prípade pri posudzovaní zodpovednej osoby za úhradu regresu žalobcovi do garančného fondu nevzhliadol okolnosti odôvodňujúce odklon od ustálenej judikatúry. Podľa § 24 ods. 2 písm. b) zákona č. 381/2001 Z. z. osobou bez poistenia zodpovednosti je potrebné rozumieť toho, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou takého vozidla, u ktorého nebola uzatvorená poistná zmluva podľa § 3 zákona č. 381/2001 Z. z., pričom touto osobou bude spravidla ten, kto má povinnosť uzavrieť poistnú zmluvu. Podľa odvolacieho súdu takou osobou môže byť ako prevádzkovateľ - vlastník, tak aj vodič vozidla, ktorého prevádzkou bola spôsobená škodová udalosť. Keďže v danom prípade boli

splnené podmienky zodpovednosti žalovaného 2/ za regres, žalovaného 2/ protiprávne konanie a vina vyplývajú z odsudzujúceho trestného rozsudku, jeho konaním vznikla poškodeným v priamej príčinnej súvislosti škoda, ktorú uhradil žalobca, je daná aj zodpovednosť žalovaného 2/ podľa § 24 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný 2/ (ďalej len „dovolateľ“) z dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Dovolateľ vytýka odvolaciemu súdu, že sa dostatočne nezaoberal jeho skutkovými individuálnou špecifickosťou prípadu a nesprávnym právnym posúdením veci za súčasného hrubého porušenia dovolateľových procesných práv, dospel k rozhodnutiu formalistickému, objektívne neakceptovateľnému. Podľa dovolateľa zákonodarca prijatím zákona č. 381/2001 Z. z. sledoval to, aby sa osobou bez poistenia zodpovednosti na účely zákona č. 381/2001 Z. z. chápala tá osoba, ktorá porušila zákonnú povinnosť v § 3 zákona č. 381/2001 Z. z., teda neuzavrela poistnú zmluvu s poisťovateľom, ktorej predmetom by bolo poistenie zodpovednosti za spôsobenú škodu prevádzkou motorového vozidla. Je to len táto osoba (určiteľná z § 3 zákona č. 381/2001 Z. z.), ktorá je následne pasívne vecne legitimovaná v spore o náhradu plnenia poskytnutého z poistného garančného fondu - teda zákonodarca sledoval postih konkrétnej osoby určiteľnej z podmienok zákona č. 381/2001 Z. z., a nie osoby vyplývajúcej zo žalobcovej konštrukcie zodpovednosti s odkazom na lex generalis (poukazujúc na § 427 a § 420 Občianskeho zákonníka). Na základe uvedeného nemožno preto konštatovať pasívnu solidaritu prevádzkovateľa motorového vozidla a vodiča motorového vozidla. Dovolateľ teda prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP odôvodňuje požiadavkou o posúdenie otázky - výkladu termínu osoba bez poistenia zodpovednosti (so zohľadnením singuláru/plurálu) teda, či za osobu bez poistenia zodpovednosti na účely § 24 ods. 1 písm. b) zákona č. 381/2001 Z. z. možno považovať aj dovolateľa ako vodiča motorového vozidla, ktorým bola spôsobená škoda. Dovolateľ ďalej namieta, že odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval mu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP), keď odvolací súd nerozhodol v jeho prospech kontumačným rozsudkom podľa § 278 a nasl. CSP, hoci na to mal procesnoprávny nárok. Dovolateľ tiež namieta vykonané dokazovanie odvolacieho súdu, nesprávnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj postup, ktorý viedol k samotnému rozhodnutiu. Navrhol, aby dovolací súd z dôvodov podľa § 321 ods. 1 v spojení s § 421 ods. 1 písm. b) a § 420 písm. f) CSP a postupom podľa § 449 ods. 1 CSP rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň navrhol, aby mu dovolací súd priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. K dovolaniu sa vyjadril žalobca, ktorý nesúhlasí s argumentáciou dovolateľa. Navrhuje, aby súd žalobe vyhovel v celom rozsahu.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“, resp. „najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je prípustné, ale nedôvodné.

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na oprávnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

7. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu.

Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

8. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

9. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

11. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný tak, ako sú obsahovo vymedzené v podanom dovolaní.

12. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

14. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (sp. zn. II. ÚS 559/2018, sp. zn. III. ÚS 47/2019, sp. zn. 4Cdo/140/2019 alebo sp. zn. 4/Cdo/120/2019).

15. Dovolateľ vyvodzujúc prípustnosť dovolania (sčasti) z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietal arbitrárny, nesprávny procesný postup odvolacieho súdu spočívajúci vo favorizujúcom konaní odvolacieho súdu vo vzťahu k žalobcovi, ktorým narušil význam kontradiktórnosti súdneho konania a rovnosť sporových strán.

16. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jeho práv a záujmov v tom-ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia bude znamenať nespravodlivý súdny proces. Pri posudzovaní namietaného nesprávneho procesného postupu, ktorý spočíva v tom, že strane bolo znemožnené uskutočňovať jej patriace procesné práva, je nevyhnutné posudzovať intenzitu zásahu do práva na spravodlivý proces a jednotlivé konkrétne porušenia procesných práv je potrebné hodnotiť v kontexte celého súdneho konania, v kontexte dopadu na ďalšie procesné postupy súdu a možnosti strany namietat' alebo zvrátiť nesprávny postup súdu. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať

odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (sp. zn. II. ÚS 78/05). Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (sp. zn. I. ÚS 188/06).

17. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 383/06).

18. V danom prípade dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa náležitosti odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP), a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné, neodôvodnené, či zjavne arbitrárne (svojvoľné). Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené, aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je zrejmé, z akých skutkových zistení a právnych úvah vychádzal, keď rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že uložil žalovanému 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.764,66 eura s 4 % ročným úrokom z omeškania od 7. augusta 2009 do zaplatenia, sumu 387,56 eura s 4 % ročným úrokom z omeškania od 1. decembra 2009 do zaplatenia, sumu 100 eur s 4 % ročným úrokom z omeškania od 1. decembra 2009 do zaplatenia, sumu 1.188,94 eura s 4 % ročným úrokom z omeškania od 1. decembra 2009 do zaplatenia, sumu 1.855 eur s 4 % ročným úrokom z omeškania od 26. decembra 2009 do zaplatenia, všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Nestotožnil sa s argumentáciou súdu prvej inštancie o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 2/, keďže neboli zistené také okolnosti, ktoré by mali vplyv na nutnosť odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe v obdobných veciach pri posudzovaní zodpovednej osoby za úhradu regresu Slovenskej kancelárii poisťovateľov do garančného fondu. Žalobca v odvolaní dôvodne poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. IObdo/26/2015 z 16. februára 2016, v ktorom je konštatovaná pasívna vecná legitímácia vodiča aj v posudzovanom prípade.

19. So zreteľom na uvedené možno konštatovať, že odvolací súd pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenul vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, a je zrejmé, ako a z akých dôvodov meritórne vo veci samej rozhodol. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu spĺňa požiadavky zákonného ustanovenia § 393 CSP týkajúceho sa náležitostí odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že dovolateľ sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

20. Dovolateľ namietal nedostatky v dokazovaní odvolacieho súdu, ktoré podľa neho nebolo spôsobilé legitimizovať aplikáciu § 438 ods. 2 Občianskeho zákonníka na posudzovaný prípad, navyše, keď odvolací súd na pojednávaní dňa 29. septembra 2020 vykonával nikým nenavrhnuté dokazovanie (prečítaním listín najmä z trestného spisu k dopravnej nehode).

21. Dovolací súd k tejto námietke dovolateľa uvádza, že dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu, a nie účastníkov konania (viď tiež uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/99/2011, 2Cdo/141/2012, 3Cdo/212/2012, 4Cdo/125/2012, 5Cdo/251/2012, 6Cdo/36/2011 a 7Cdo/34/2011). Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykoná iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (viď R 125/1999). V takom prípade môžu byť síce nedostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti (čo v konečnom dôsledku môže viesť dokonca až k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), táto nesprávnosť ale v zmysle už dávnejšej judikatúry najvyššieho súdu nezakladá vadu zmätočnosti (k tomu viď R 37/1993 a rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/219/2013, 3Cdo/888/2015, 4Cdo/34/2011, 5Cdo/149/2010, 6Cdo/134/2010, 6Cdo/60/2012, 7Cdo/86/2012 a 7Cdo/36/2011).

22. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani v zmysle novej právnej úpravy civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (viď rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neutržateľnosti.

23. Doposiaľ vykonané dokazovanie podľa názoru dovolacieho súdu dostatočne odôvodňuje závery prijaté odvolacím súdom. Dovolací súd v hodnotení dôkazov súdmi nižších inštancií nezistil pochybenie, ktoré by bolo v extrémnom rozpore s obsahom spisu. Iba takéto pochybenie by totiž predstavovalo odňatie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

24. Dovolateľ ďalej namieťa, že odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval mu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP), keď odvolací súd nerozhodol v jeho prospech kontumačným rozsudkom podľa § 278 a nasl. CSP, hoci na to mal procesnoprávny nárok.

25. Dovolací súd k tejto námietke dovolateľa uvádza, že podľa § 378 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní na súde prvej inštancie. Toto ustanovenie predpokladá, že na konanie pred odvolacím súdom budú použité aj ustanovenia, ktoré sú obsiahnuté predovšetkým v prvej časti zákona (všeobecné ustanovenia), ako aj v druhej časti zákona (konanie na súde prvej inštancie). Pochopiteľne sa tak na odvolacie konanie aplikujú nielen ustanovenia druhej časti CSP, ale aj všeobecné ustanovenia upravené v prvej časti CSP. Tieto ustanovenia sa použijú v prípade, ak ich použitie nie je vylúčené osobitnou právnou úpravou zakotvenou vo štvrtej časti, prvej hlave CSP, a to tak, že konkrétna otázka je upravená pre odvolacie konanie odlišne, alebo je použitie niektorých ustanovení predchádzajúcich častí (najmä prvej a druhej) výslovne vylúčené. Pri aplikácii ustanovení prvej a druhej časti CSP je potrebné prihliadať na osobitný charakter odvolania ako riadneho opravného prostriedku a vylúčiť z aplikácie tie zákonné ustanovenia v konaní pred prvoinštančným súdom, ktoré sú charakteristické výlučne a len pre konanie na súde prvej inštancie o žalobe. Dovolací súd sa stotožňuje s názorom dovolacieho súdu, že takým inštitútom je aj rozsudok pre zmeškanie (žalobcu či žalovaného), keďže vydaním takéhoto rozhodnutia v odvolacom konaní by sa zmaril účel odvolania a cieľ odvolacieho konania. Zároveň kontumačný rozsudok je upravený v tretej časti CSP medzi osobitnými procesnými postupmi súdu, ktoré sa prioritne aplikujú v prvoinštančnom, tzv. zisťovacom konaní, kedy sa v sporovom konaní na základe podanej žaloby prejednáva spor o právo. Súd zisťuje, čo je právom alebo právo vytvára. V odvolacom konaní sa skúma v rozsahu odvolacích námietok správnosť tohto postupu,

teda aj postupu podľa tretej časti CSP. Keďže súčasne aktuálna právna úprava neumožňuje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky preskúmať v rámci odvolacieho konania rozhodnutia krajských súdov o návrhoch na zrušenie rozsudkov pre zmeškanie strán sporu, argumentácia dovolateľa je neprípustná. Z povahy súdnej veci je teda v odvolacom konaní aplikácia ustanovení prvého a druhého oddielu, tretieho dielu, prvej hlavy, tretej časti CSP (ust. § 273 až § 277 CSP k rozsudku pre zmeškanie žalovaného a ust. § 278 až § 281 CSP k rozsudku pre zmeškanie žalobcu) vylúčená.

26. Nevydanie kontumačného rozsudku v odvolacom konaní nemožno považovať za nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keďže rozsudok pre zmeškanie žalovaného podľa § 273 až § 277 CSP a rozsudok pre zmeškanie žalobcu podľa § 278 až § 281 CSP nemožno s poukazom na ustanovenie § 378 CSP považovať za inštitúty aplikovateľné na konanie na odvolacom súde.

27. Keďže dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ neopodstatnene namieta, že mu odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať mu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP), pristúpil k posúdeniu dovolania aj z hľadiska ďalšieho uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

28. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Výpočet dôvodov uvedených v § 421 ods. 1 CSP je taxatívny. Všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré nie sú vymenované v tomto ustanovení, sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Táto otázka má byť vymedzená tak, aby odpoveď na ňu priniesla vyriešenie právneho problému, a zároveň aby jej právne posúdenie odvolacím súdom prinieslo všeobecné riešenie tej istej typovej právnej situácie.

29. Dovolací súd si je vedomý, že právna otázka podľa § 421 CSP a dovolací dôvod (nesprávne právne posúdenie) podľa § 432 CSP sú spojené nádoby, preto nemôže posudzovať prípustnosť dovolania striktne len na základe toho, ako dovolateľ túto prípustnosť formálne vymedzil na konkrétnom riadku svojho podania. Je nutné sa pozrieť aj na samotný dovolací dôvod, pokúsiť sa z neho vyabstrahovať právnu otázku podľa § 421 CSP a až následne možno posúdiť, a/ či od tejto otázky záviselo napadnuté rozhodnutie, b/ či ide o otázku, ktorá napĺňa podmienky § 421 ods. 1 písm. a/ až c/. Avšak toto posúdenie je možné vykonať len v rovine pokusu autenticky porozumieť dovolateľovi - jeho textu ako celku, ale nie dotvárať vec na úkor procesnej protistrany. Zároveň nie je úlohou najvyššieho súdu „hádať“ čo svojím dovolaním mienil dovolateľ, ale ani vyžadovať akúsi dokonalú formuláciu dovolacej otázky (porovnaj I. ÚS 336/2019).

30. Dovolanie prípustné podľa ustanovenia § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (ustanovenie § 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ustanovenie § 432 ods. 2 CSP).

31. Právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio facti), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

32. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna, nie skutková otázka. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnú, ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine, ako aj o otázku procesnoprávnú, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení. Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

33. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP nezakladá samo tvrdenie dovolateľa, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá nebola dosiaľ dovolacím súdom vyriešená; určujúcim je až záver (zistenie) dovolacieho súdu, že odvolací súd skutočne riešil otázku, ktorá ešte nebola predmetom posúdenia dovolacím súdom. Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť tvrdenia žalobcu o prípustnosti jeho dovolania v zmysle tohto ustanovenia.

34. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b) CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP, t. j. vrátane § 421 ods. 1 písm. b) CSP, môže byť len otázka právna (nie skutková). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnú, ako aj o otázku procesnoprávnú (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť však o takú právnu otázku, ktorá bola podľa názoru dovolateľa odvolacím súdom vyriešená nesprávne (porovnaj § 432 ods. 1 CSP), a pri ktorej - s prihliadnutím na individuálne okolnosti veci (prípadu) - zároveň platí, že ak by naopak bola vyriešená správne, súdy (alebo prinajmenšom ten z nich, ktorý rozhodol v druhej inštancii) by nevyhnutne rozhodli inak - teda spôsobom pre dovolateľa priaznivejším.

35. Dovolací súd upriamil pozornosť na dovolateľom namietané nesprávne právne posúdenie o zodpovednosti dovolateľa v posudzovanom prípade a súhlasil s rozhodnutím odvolacieho súdu a jeho záverom, že pre zaujatie tohto právneho záveru je potrebné vychádzať z ustálenia termínu „osoby bez poistenia zodpovednosti“. Platí, že za poisteného sa považuje každá osoba, ktorá zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou vozidla uvedeného v poistnej zmluve. Výkladom a contrario tak možno definovať osobu bez poistenia zodpovednosti takú osobu, ktorá zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou vozidla, na ktorého prevádzku nie je v čase vzniku škodovej udalosti uzavreté poistenie zodpovednosti podľa zákona č. 381/2001 Z. z. Takou osobou môže byť ako prevádzkovateľ - vlastník, tak aj vodič vozidla, ktorého prevádzkou bola spôsobená škodová udalosť. Tento záver vychádza aj zo základného interpretačného dokumentu k zákonu č. 381/2001, a to Dôvodovej správy, podľa ktorej úmyslom zákonodarcu bolo, aby sa poistenie vzťahovalo na otázky zodpovedajúce podľa § 427 Občianskeho zákonníka a aj na otázky zodpovedajúce podľa § 420 Občianskeho zákonníka. Výkladom a contrario na tieto osoby sa preto vzťahuje aj zodpovednosť za regres, keď motorové vozidlo poistené nie je.

36. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, posudzujúc dovolanie v rozumnej miere podľa jeho obsahu (§ 124 CSP) a v snahe autenticky porozumieť jeho textu ako celku (viď nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 15/2021 z 25. mája 2021 alebo jeho nález sp. zn. I. ÚS 336/2019 z 9. júna 2020) je možné vyvodiť ako otázku relevantnú v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP, ktorú odvolací súd riešil a na jej riešení založil svoje rozhodnutie, otázku, či je možné konštatovať existenciu zodpovednostného právneho vzťahu s pasívnou solidaritou prevádzkovateľa a vodiča motorového vozidla, ku ktorému nebolo uzatvorené povinné zmluvné poistenie a ktorým bola spôsobená škoda. Dovolateľ opakovane poukazuje na legálny pojem „osoba bez poistenia zodpovednosti“ v ustanovení § 24 ods. 2 písm. b) zákona č. 381/2001 Z. z., na základe ktorého nemožno konštatovať zodpovednosť inej ďalšej osoby (vodiča) než osoby uvedenej v § 3 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z., keďže použitím singuláru v predmetnom ustanovení za „osobu bez poistenia zodpovednosti“ je potrebné považovať len osobu uvedenú v ust. § 3 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z.

37. V súvislosti s predpokladom prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolací súd uvádza, že právne účinky dovolania nastávajú podaním tohto mimoriadneho opravného prostriedku. Prípustnosť dovolania treba preto posudzovať podľa stavu v čase jeho podania. Vzhľadom na zistenie, že z dovolania vyplýva zákonu zodpovedajúcim spôsobom zadefinovaná relevantná právna otázka, na základe čoho dovolací súd skonštatoval, že dovolanie je v danom prípade procesne prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, keď po prijatí tohto záveru pristúpil dovolací súd k posúdeniu, či je dovolanie aj dôvodné, to znamená, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 432 ods. 1 CSP (nesprávne právne posúdenie veci).

38. Vo vzťahu k vyššie vymedzenej otázke dovolací súd uvádza, že takto vymedzená právna otázka už bola v čase podania dovolania (28. decembra 2020, č. I. 544 spisu) dovolacím súdom vyriešená, a to v rozhodnutí dovolacieho súdu sp. zn. IObdo/26/2015 z 16. februára 2016, ktoré je uverejnené aj v Zbierke stanovísk NS a súdov SR č. 7/2017 (Rozhodnutie č. 54), ďalej v uznesení dovolacieho súdu sp. zn. 4Cdo/190/2014 z 24. júna 2015 alebo v rozsudku dovolacieho súdu sp. zn. 4Cdo/54/2009 z 31. augusta 2010. Dovolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že je viazaný iba vymedzením právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré považuje dovolateľ za nesprávne, nie však už určením, pod ktorý prípad prípustnosti jej riešenia (§ 421 ods. 1 CSP) táto otázka spadá. Prípustnosť podaného dovolania teda dovolací súd posudzuje vždy autonómne podľa jeho obsahu (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo/54/2018, aj ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 51/2020).

39. Po vykonaní meritórneho dovolacieho prieskumu rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd konštatuje, že úsudok odvolacieho súdu bol správny, keďže v danom prípade boli splnené podmienky zodpovednosti dovolateľa za regres. Dovolateľovo protiprávne konanie a vina vyplývajú z odsudzujúceho trestného rozsudku, zároveň jeho konaním vznikla poškodeným v priamej príčinnej súvislosti škoda, ktorú uhradil žalobca z garančného fondu, zodpovednosť dovolateľa podľa § 24 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. je preto daná. Uvedené je v súlade aj s právnou vetou č. 54 uverejnenou v zbierke stanovísk NS SR a súdov SR č. 7/2017, podľa ktorej vodič motorového vozidla, ku ktorému nebola uzavretá poisťna zmluva a ktorý nie je jeho prevádzkovateľom (vlastníkom), pričom ním spôsobil škodu, je pasívne vecne legitimovaný v konaní o náhradu plnenia poskytnutého Slovenskou kanceláriou poisťovateľov z poisťného garančného fondu. Zodpovednosť prevádzkateľa nevyklučuje zodpovednosť vodiča, ktorý spôsobil škodu zavineným porušením právnej povinnosti podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

40. K rovnakým právnym záverom v skutkovo obdobných veciach dospel najvyšší súd aj v rozhodnutiach sp. zn. 4Cdo/190/2014 z 24. júna 2015 alebo v rozsudku dovolacieho súdu sp. zn. 4Cdo/54/2009 z 31. augusta 2010.

41. Dovolací súd tak uzatvára, že dovolaním napadnutý rozsudok závisel od posúdenia právnej otázky, ktorá bola už ustálenou rozhodovacou praxou najvyššieho súdu vyriešená (ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú ako judikáty publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pozri sp. zn. 4Cdo/190/2014, 4Cdo/54/2009, ako aj IObdo/26/2015) a ktorú odvolací súd posúdil presne v intenciách rozsudku najvyššieho súdu publikovaného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 54/2017. Dovolací súd preto v súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom, ktorého prípustnosť dovolateľ odvodzoval od toho, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP) konštatuje irelevantnosť jeho právnej argumentácie v celom rozsahu. Odvolací súd totiž o nastolenej právnej otázke (s meritórnym významom pre jeho rozhodnutie) rozhodol v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyššieho súdu a teda napadnutým rozhodnutím nedošlo ani k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP).

42. Keďže dovolacia námietka dovolateľa, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v ňom vymedzených právnych otázkach (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP) je nedôvodná a vzhľadom na neopodstatnenosť námietky, že konanie pred odvolacím súdom bolo postihnuté namietanou vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f) CSP, dovolací súd dovolanie ako celok podľa ustanovenia § 448 CSP zamietol.

43. V prípade skončenia dovolacieho konania takýmto spôsobom nie je povinnosť odôvodniť rozhodnutie o trovách dovolacieho konania (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP). Najvyšší súd však napriek tomu považuje za korektné v tejto súvislosti uviesť, že jeho občianskoprávne kolégium na zasadnutí 9. októbra 2018 schválilo na uverejnenie v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky uznesenie z 28. augusta 2018 sp. zn. 7Cdo/14/2018 s právnou vetou v znení: „Ak podľa obsahu spisu strane v konaní žiadne trovy nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej náhrada trov konania nepriznáva.“. Pretože aj v tentoraz prejednávanej veci šlo práve o taký prípad, zároveň z obsahu spisu vyplýva, že žalobcovi žiadne trovy dovolacieho konania nevznikli, bolo tu potrebné rozhodnúť o náhrade trov dovolacieho konania (nielen o nároku) s konečnou platnosťou (bez rozdeľovania rozhodovacieho procesu i v takomto prípade na obe zákonom predpokladané fázy) tak, že dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania žalobcovi nepriznal.

44. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.